

Arrest

nr. 128 515 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw laatste verklaringen, heeft u de Soedanese nationaliteit en bent u geboren op X te X, Soedan. U verliet, samen met uw echtgenoot (M.A.Y.), Soedan per schip op 13 mei 2006, en kwam aan te België op 31 mei 2006. U vroeg een eerste maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 31 mei 2006. U werd op datum van 26 juli 2006 van 9u tot 13u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) in het bijzijn van een tolk die de taal Arabisch machtig is. Op 18 december 2008 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) die de beslissing van het CGVS bevestigde op 8 april 2009,

en u de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut weigerde. U ging tegen deze beslissing van de RvV in beroep bij de Raad van State, die dit beroep op datum van 5 juni 2009 verwierp. U diende een tweede asielaanvraag in op datum van 4 januari 2010. Op 8 februari 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) de beslissing van weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 25 juli 2011 vroeg u een derde maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Als nieuwe elementen in onderhavige derde asielaanvraag, bracht u volgende elementen naar voor: een origineel medisch attest vanwege de Sudanese psychiater Dr. (A/S.M.H.), een arrestatiebevel op uw naam dd. 29 januari 2005, een bevel tot voorgeleiding op uw naam dd. 9 september 2007, een convocatie op uw naam dd. 26 november 2009, een convocatie op uw naam dd. 3 oktober 2010 en een veroordeling bij verstek op uw naam, dd. 6 april 2011. U legde daarnaast ook foto's neer van uw deelname aan een protest nabij de Sudanese ambassade te Brussel, en u verklaarde eveneens te vrezen dat uw dochters besneden zouden worden, in het geval jullie naar Sudan zouden terugkeren.

B. Motivering

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de RvV, en het beroep dat u indiende tegen deze beslissing van de RvV werd verworpen. Het CGVS kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag derhalve van u worden verwacht dat u nieuwe elementen en/of feiten aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de conclusie dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, dienen volgende vaststellingen gemaakt

U legde een arrestatiebevel op uw naam neer, dd. 29 januari 2005. Uit de vertaling van dit document blijkt dat alle politiediensten opgedragen werden u te arresteren op grond van artikel 51 (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 6). Gevraagd hoe u in bezit kwam van dit document, gezien er expliciet te lezen valt dat het gericht is aan de politiediensten, verklaarde u dat dit document aan uw nonkel, bij wie u toentertijd te Port Sudan verbleef, gegeven werd wanneer u in het huis van uw nonkel werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 4). Nogmaals gevraagd waarom men u (dan wel uw nonkel) een **intern politiedocument** zou overhandigen, antwoordde u, geenszins verhelderend, dat deze vraag aan de politie moet gesteld worden, en ze het misschien gaven als bewijs. Voorts dient vastgesteld dat er geen enkele referentie vermeld wordt, waarnaar het genoemde 'artikel 51' zou verwijzen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 6 en gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 4) – **hetgeen reeds ernstige twijfels oproept met betrekking tot de authenticiteitswaarde van dit document.** Gevraagd wat 'artikel 51' inhoudt, antwoordde u er geen idee van te hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 7). U gevraagd of u dan niet wilt weten wat dit artikel inhoudt, daar u er door de Soedanese autoriteiten van wordt beschuldigd dit artikel geschonden te hebben, antwoordde u ontwijkend dat dit document u afgeleverd werd in chaotische omstandigheden. U gevraagd of u weet wat het artikel 51, uit het Soedanees strafwetboek van het jaar 1991 (waarnaar het vermelde 'artikel 51' in het door u neergelegde arrestatiebevel logischerwijze zou moeten verwijzen), inhoudt, antwoordde u opnieuw **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 4). U verduidelijkt dat artikel 51 uit het Soedanees strafwetboek van 1991, verwijst naar het voeren van oorlog tegen de staat, waarop ofwel de doodstraf, dan wel een levenslange gevangenisstraf staat (zie informatie in administratief dossier), en u gevraagd hoe het dan komt dat u – gegeven de inhoud van dit artikel – dezelfde dag, na enkele uren (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september, p. 5), alweer werd vrijgelaten, antwoordde u dat het enkel een beschuldiging betreft, en je niet zomaar veroordeeld kan worden zonder bewijzen (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 5) – een verklaring die echter niet weet te overtuigen, gezien de frappante disproportionaliteit tussen de u ten laste gelegde overtreding van artikel 51 – waarop ofwel de doodstraf, dan wel een levenslange gevangenisstraf staat – en de enkele uren die u vastgehouden zou zijn geworden, op basis van dit arrestatiebevel. **Het dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen reeds ernstige twijfels oproepen met betrekking tot de authenticiteitswaarde van dit document.** Immers, dat u geenszins op de hoogte blijkt te zijn van de beschuldiging die u ten laste gelegd werd, en u klaarblijkelijk evenmin enige poging deed om zich te vergewissen hiervan, duidt reeds op een dermate desinteresse uwentwege, voor de door u geopperde vervolging vanwege de Sudanese autoriteiten, dat er afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Dat er daarenboven nergens vermeld wordt waarnaar het, in het door u neergelede arrestatiebevel, vermelde artikel 51 naar zou verwijzen, bevestigt enkel de twijfels omtrent de authenticiteitswaarde van dit document.

U legde een **bevel tot voorgeleiding op uw naam neer, dd. 9 september 2007**. Uit de vertaling van dit document blijkt dat u in deze aangemaand werd zich aan te bieden bij de politiediensten van de politiepost Khartoum-oost, in het kader van een juridische zaak volgens artikel 47 (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 2). Opnieuw dient vastgesteld dat **er geen enkele referentie vermeld wordt, waarnaar het genoemde 'artikel 47' zou verwijzen** (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 3). U gevraagd wat 'artikel 47' inhoudt, antwoordde u dat het gaat over misdaden tegen de staat, maar dat u het niet precies weet. U erop gewezen dat artikel 47 uit het Sudanese strafwetboek van het jaar 1991 (waarnaar het vermelde 'artikel 47' in het door u neergelegde bevel tot voorgeleiding logischerwijze zou moeten verwijzen) de maatregelen specificeert die de rechtbank kan toepassen voor personen die, ten tijde van de misdaad waarvan ze beschuldigd worden, ouder dan zeven jaar en jonger dan zeventien jaar waren, en u gesteld dat dit voor u toch niet van toepassing kon zijn, antwoordde u het niet te weten, en verklaarde u dat document zo te hebben ontvangen. **Opnieuw dient besloten dat bovenstaande vaststellingen afbreuk doen aan de authenticiteitswaarde van dit document, en aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Immers, dat u geenszins op de hoogte blijkt te zijn van de beschuldiging die u ten laste gelegd werd, en u klaarblijkelijk evenmin enige poging deed om zich te vergewissen hiervan, duidt opnieuw op een dermate desinteresse uwentwege, voor de door u geopperde vervolging vanwege de Sudanese autoriteiten, dat er afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Dat er daarenboven nergens vermeld wordt waarnaar het, in het door u neergelede bevel tot voorgeleiding, vermelde artikel 47 naar zou verwijzen, bevestigt enkel de twijfels omtrent de authenticiteitswaarde van dit document. De vaststelling, tot slot, dat artikel 47 uit het Soedanees strafwetboek van 1991 (waarnaar het vermelde 'artikel 47' in het door u neergelegde bevel tot voorgeleiding logischerwijze zou moeten verwijzen) geenszins verband kan houden met uw persoon en het door u geopperde relaas, bevestigt enkel het frauduleus bevonden karakter van dit document.**

Wat betreft het door u neergelegde **bevel tot voorgeleiding dd. 26 november 2009** kunnen opnieuw dezelfde opmerkingen worden gemaakt. Immers, er wordt opnieuw melding gemaakt van 'artikel 47' zonder dat hierbij enige referentie gegeven wordt, waarnaar dit artikelnummer zou verwijzen, en u bent opnieuw volledig onwetend betreffende de inhoud van dit artikel (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 12). **Wederom dient opgemerkt dat de desinteresse uwentwege voor de beschuldigingen die u ten laste gelegd zouden zijn, alsook de afwezigheid van enige referentie waarnaar het genoemde artikelnummer zou verwijzen, afbreuk doet aan de authenticiteitswaarde van dit document, en de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.**

Wat betreft de door u neergelegde **veroordeling bij verstek dd. 6 april 2011** – waarbij u veroordeeld zou zijn geworden tot een gevangenisstraf van 15 jaar en een reisverbod, dienen volgende vaststellingen gemaakt. Uit de vertaling van dit document blijkt dat u veroordeeld zou zijn geworden op grond van inbreuk op de artikels 46, 47 en 49 van het **Sudanees strafwetboek van het jaar 2011** (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10 september 2013, p. 10). U verklaarde te denken dat artikelnummers 46, 47 en 49 verband houden met misdaden tegen de staat. U gevraagd of u weet wat deze artikelnummers inhouden, antwoordde u **ontkennend, en verklaarde u dat de inhoud van deze artikelnummers u enkel zou interesseren in het geval u terug zou gaan naar Sudan** (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 13). U erop gewezen dat de, op deze veroordeling voorkomende, stempel, voorgedrukt staat, en het dan toch **geen echte stempel** kan zijn, antwoordde u het niet te weten, en voegde u eraan toe dat dit document u zo naar uw huis werd gestuurd (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10 september 2013, p. 11). Tijdens het gehoor op het CGVS dd. 18 december 2013, komt u zelf op deze opmerking terug, en verklaarde u dat u uw familieleden, die u dit document toestuurd, contacteerde en u hen vroeg of ze u de originele veroordeling toegestuurd hadden (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 13). U verklaarde dat ze u zeiden **dat het mogelijk is dat het een kleurenkopie betreft, maar het ook kan dat het het originele document betreft, en ze er niet zeker over zijn – verklaringen die reeds twijfels scheppen met betrekking tot de authenticiteitswaarde van dit document, daar het geenszins onredelijk te verwachten is dat u zou weten of het document dat u zelf voorlegde, een origineel document, dan wel een kleurenkopie betreft**. Afgezien van deze vaststellingen, dient te worden opgemerkt dat het, in het document vermelde Sudanese strafwetboek, waarnaar de genoemde artikelnummers 46, 47 en 49 zouden verwijzen, zou dateren van het jaar 2011. Het dient evenwel vastgesteld dat **het Sudanese strafwetboek, dat tot op heden in Sudan van toepassing is, het strafwetboek van het jaar 1991 betreft, en er geen strafwetboek van het jaar 2011 bestaat – een vaststelling die volledig afbreuk doet aan de door u voorgehouden authenticiteitswaarde van dit document**. U hierop gewezen, verklaarde u dat u dit document zo kreeg, u geen rechten studeerde en het mogelijks een [materiële] fout betreft – verklaringen die allerminst weten te overtuigen. U erop gewezen dat – als er al sprake zou zijn van een

materiële vergissing – de genoemde artikelnummers, in het Sudanese strafwetboek van het jaar 1991, compensatiemaatregelen definieert, alsook de straffen specificeert die gevorderd kunnen worden tegen kinderen tussen 7 en 17 jaar oud, en tegen personen met psychiatrische problemen – en er voorts nergens in deze artikels melding wordt gemaakt van een strafmaat van 15 jaar gevangenisstraf en een reisverbod [noch van een concrete wet die u overtreden zou hebben], antwoordde u zonder meer, dat dat kan gebeuren, en voegde u er weinig relevant aan toe dat u in Sudan psychiatrische problemen had – hetgeen geenszins een verklaring biedt voor de vaststelling dat u veroordeeld zou zijn geworden tot vijftien jaar celstraf en een reisverbod, op basis van artikelnummers waarin nergens melding gemaakt wordt van dergelijke strafmaat. **Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de authenticiteitswaarde van dit document, noch aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.**

Wat betreft het door u neergelegde **bevel tot voorgeleiding dd. 3 oktober 2010** – waarin u opgeroepen werd zich aan te bieden op het bureau van misdaden tegen de staat, op dat u er ondervraagd zou kunnen worden ‘voor een belangrijke zaak’ – dient vastgesteld dat uit dit document nergens blijkt waarom (in welke hoedanigheid) u opgeroepen zou worden, noch welke zaken u ten laste zouden worden gelegd. Daarenboven is de, op dit ‘origineel document’ voorkomende, stempel, duidelijk voorgedrukt, hetgeen er geenszins op wijst dat dit een origineel document zou betreffen. Gegeven deze vaststellingen, en de vaststellingen dat de overige, door u neergelegde documenten vanwege de Sudanese autoriteiten, hierboven reeds frauduleus bevonden werden, kan ook aan dit document geen authenticiteitswaarde toegekend worden. Afgezien van het feit dat bovenstaande vaststellingen het frauduleuze karakter van de door u neergelegde documenten duidelijk aantonen, kan nog opgemerkt worden dat, met betrekking tot originele documenten afkomstig vanuit Sudan, de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Sudan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van Soedanese documenten objectief na te gaan.

Wat betreft het door u neergelegde medische attest vanwege Dr. A/Sameei Mohamed Hassan, dient vastgesteld dat hierin enkel wordt vermeld dat deze dokter u behandeld zou hebben van 2005 tot 2006, en er voorts enkele medicijnen opgelijst worden die u door deze dokter werden voorgeschreven. Dit document kan bezwaarlijk als een nieuw element opgevat worden, en bewijst geenszins dat u vervolgd zou zijn geworden door de Sudanese autoriteiten.

Wat betreft de door u geopperde vrees voor besnijdenis van uw dochters, in geval van terugkeer naar Sudan, dienen volgende opmerkingen gemaakt.

U legde medische attesten neer betreffende uw beide dochters – (Me.) en (Ma.) – waaruit af te leiden valt dat dezen niet besneden zijn. Gevraagd waarom u, in het kader van uw tweede asielaanvraag (die u indiende na de geboorte van uw eerste dochter (Me.), wanneer deze reeds drie jaar oud was), geen gewag maakte van de vrees dat uw dochter besneden zou kunnen worden in geval van terugkeer naar Soedan, antwoordde u dat u er toen nog niet over had gesproken, en u toen nog geen terugkeer naar Sudan in gedachten had (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 12). Gevraagd naar de redenen van uw vrees voor de besnijdenis van uw dochters, in het kader van onderhavige derde asielaanvraag, verklaarde u dat uw man uit een klein dorp afkomstig is, het daar traditie is dat meisjes besneden worden, en dat **onbesneden meisjes als abnormaal worden beschouwd, een slechte reputatie hebben, en scheef bekeken worden** (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 11). U verklaarde eveneens dat u zelf nooit besneden werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 12). Gevraagd waarom uw dochters de door u, hierboven vermelde problemen zouden kennen in geval van terugkeer naar Sudan, gezien u zelf evenmin besneden bent en u deze problemen niet kende, antwoordde u dat uw familie anders is, andere tradities heeft, en u daarom niet besneden werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 13). U verklaarde hieromtrent voorts dat het een andere situatie betreft, daar u van een andere familie bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 15). Gevraagd waarom u een eventuele besnijdenis van uw dochters niet zou kunnen tegenhouden, daar u zelf te Khartoem woonde, antwoordde u dat het probleem ligt bij de familie van uw man, die te Foqara woont. U gevraagd of de familie van uw man er dan geen problemen mee had dat u niet besneden bent, antwoordde u dat ze dat niet weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 13) – een verklaring die er niet meteen op wijst dat uw schoonfamilie zich voortdurend met de vraag van besnijdenis bezighoudt. U verklaarde verder te vrezen dat leden van uw schoonfamilie uw dochters zouden besnijden wanneer u afwezig bent, zodat u het niet kan verhinderen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 13 en 14). Gevraagd of u met de familie van uw echtgenoot reeds sprak over dit onderwerp [een eventuele besnijdenis van uw dochters], antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 14). Gevraagd of uw man er reeds over sprak met zijn familie, antwoordde u te

denken van niet. Gevraagd of het dan een loutere veronderstelling uwentwege betreft, dat uw schoonfamilie uw dochters zouden laten besnijden tegen uw wil, antwoordde u daar zeker van te zijn. Gevraagd hoe u dat dan zo zeker bent, antwoordde u vaagweg dat het de traditie is, en de nichten van uw echtgenoot ook besneden zijn. Opnieuw gevraagd hoe u er zo zeker van bent dat uw schoonfamilie naar Khartoem zou reizen en uw kind(eren) zou ontvoeren, ten einde ze tegen uw wil te laten besnijden, antwoordde u, geenszins verhelderend, dat ze dat zouden doen (zie gehoorverslag CGVS dd. 10 september 2013, p. 15). U de vraag nogmaals gesteld, antwoordde u, opnieuw geenszins verhelderend, en herhalend, dat onbesneden meisjes maatschappelijk verworpen worden, ook in Khartoem. U opnieuw de vraag gesteld **waarom dat dan niet het geval was bij u**, die als onbesneden vrouw te Khartoem woonde tot uw vlucht uit Sudan in het jaar 2006, antwoordde u dat dat een andere situatie betreft en u van een andere familie bent. U gevraagd **hoe de familie van uw man überhaupt kan weten dat u en uw echtgenoot zich tegen een eventuele besnijdenis van uw dochter(s) kanten**, gezien u hierover nog niet sprak met hen, antwoordde u vaagweg, en geenszins een antwoord biedend op de u gestelde vraag, dat u hun manier van denken kent, en voegde u er aan toe dat uw man er misschien wel al over sprak met hen, maar dat u daar niet zeker van bent – een toch wel opmerkelijke verklaring gezien het allerm minst onredelijk is te verwachten dat u zich hieromtrent zou vergewissen bij uw echtgenoot, gegeven de door u geopperde vrees voor de besnijdenis van uw dochters door de familie van uw echtgenoot. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er te Khartoum sinds het jaar 2008 campagnes gevoerd worden tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis, er aanplakborden tegen FGM geplaatst werden in verschillende Sudanese steden (waaronder Khartoum), en deze campagne ook wordt gevoerd op televisie en radio, alsook dat er meerdere Sudanese organisaties bestaan die het gebruik van FGM pogen te bestrijden. **Gegeven deze vaststellingen, alsook de vaststelling dat u zelf verklaarde niet besneden te zijn en u geen gewag maakt van enige problemen die u hierdoor zou hebben gekend, weten uw verklaringen – namelijk dat uw dochters maatschappelijk verstoten zouden worden in Sudan, omwille van het feit dat ze niet besneden zijn – niet te overtuigen. Uw verklaringen te vrezen dat uw schoonfamilie in uw afwezigheid mogelijks uw dochters zou kunnen besnijden, zijn voorts verklaringen waarvoor u geen enkele concrete aanwijzing naar voren weet te brengen. Het ongegronde karakter van deze vrees, wordt voorts nog versterkt door de vaststelling dat u (noch uw echtgenoot, zie gehoorverslag CGVS (M.A.Y.) dd. 10 september 2013, p. 7) nog nooit met uw schoonfamilie sprak over dit onderwerp, en u hen nooit heeft meegedeeld dat u zich tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis verzet. Bovenstaande vaststellingen indachtig, heeft u dan ook niet hard kunnen maken dat uw dochters bij een eventuele terugkeer naar Sudan, maatschappelijk verworpen zouden worden, noch dat uw schoonfamilie uw dochters zou laten besnijden in uw afwezigheid.**

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt trouwens dat het in principe de ouders zijn die beslissen tot FGM in Soedan. Slechts in bepaalde omstandigheden, wanneer het meisje bij haar grootouders woont of wanneer één van de ouders voor de praktijk is, nemen andere familieleden de beslissing. Dit is echter in casu niet het geval.

Wat betreft uw politieke activiteiten in België, dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt.

U verklaarde dat u in België reeds ging protesteren aan de Sudanese ambassade, en de Sudanese autoriteiten er omwille hiervan mogelijks van op de hoogte zijn dat u in België bent (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10 september 2013, p. 9). U legde ter staving hiervan foto's neer van protesten voor de ambassade van Sudan te Brussel – op datum van 30 juni 2012 en 5 oktober 2013, waarop u, uw echtgenoot en kinderen te zien vallen. Gevraagd wie dit protest organiseerde, verklaarde u dat het georganiseerd werd door de vzw 'Solidariteit van Soedanezen in België', dan wel 'Soedanese solidariteit', en geeft u verder aan dat deze vzw enkel om formele redenen bestaat, namelijk om toelating te kunnen verkrijgen van de politie om het protest te organiseren (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 6). U gevraagd **waar deze organisatie gevestigd is**, antwoordde u **het niet te weten**, en gaf u verder aan dat zoiets niet van belang is, daar de vzw enkel bestaat om een toelating te kunnen krijgen om te protesteren. U gevraagd of de Sudanese autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan dit protest, antwoordde u (veronderstellend) **dat er zich misschien mensen van de ambassade onder de manifestanten bevonden die alles opschreven, en voegde u eraan toe dat u dat niet zeker weet** (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 7). Gevraagd of u enige reden heeft om te denken dat de Sudanese autoriteiten van uw deelname aan dit protest op de hoogte zijn, antwoordde u dat u dat niet kunt weten, en u eerst zou moeten terugkeren naar Sudan om dat te weten te komen. Gevraagd of u in België lid bent van enige Sudanese politieke partij of beweging, antwoordde u dat er in België geen activiteiten zijn van partijen (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2012, p. 5). **Er dient te worden vastgesteld dat u geen enkel concreet element naar**

voren brengt dat er op zou wijzen dat de Sudanese autoriteiten van uw deelname aan deze protesten op de hoogte zouden zijn, noch dat u gevisieerd zou worden door de Sudanese autoriteiten omwille van uw deelname aan deze protesten. Gegeven het feit dat de door u neergelegde documenten vanwege de Sudanese autoriteiten – ter staving van de door u geopperde vervolging door de Sudanese autoriteiten, omwille van uw politieke activiteiten te Sudan – hierboven reeds frauduleus werden bevonden - een vaststelling die ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw politiek activisme in Sudan - heeft u niet hard kunnen maken dat u bij een eventuele terugkeer naar Sudan gevisieerd zou worden door de Sudanese autoriteiten omwille van het door u geopperde politiek activisme.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/2 tot en met 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die zij voorlegt, voert verzoekster, onder verwijzing naar richtlijn 2004/83/EG, artikel 3 en 13 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad, aan dat verweerder geen gedegen onderzoek naar deze documenten heeft gevoerd, daar de motivering dat *"uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in Sudan wijdverspreid is en terug te vinden is in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat"* volgens haar bezwaarlijk als afdoende kan beschouwd worden.

Verder vreest verzoekster dat zowel haar dochters als zijzelf besneden zullen worden indien zij terugkeren naar Soedan. Volgens haar kan het verzet tegen en het overtreden van seksediscriminerende sociale gebruiken of culturele normen, zoals vrouwenbesnijdenis, worden opgevat als een overtuiging die in bepaalde landen aanleiding kan geven tot vervolging. Dergelijke overtuiging valt onder het begrip "politieke overtuiging". Bovendien behoren verzoekster en haar dochters als vrouwen in Soedan tot een bepaalde sociale groep.

Volgens verzoekster kan er uit een vermeende afwezigheid van discriminatie op de arbeidsmarkt of uit het feit dat het al bij al wel meevalt met de sociale discriminatie van niet-besneden vrouwen, niet afgeleid worden dat moeder is Soedan, globaal genomen, hun dochters kunnen beschermen tegen besnijdenis. Zij meent dat de moeder, ongeacht haar profiel, nooit een actor van bescherming kan zijn in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Soedan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2013 en stelt dat uit de informatie die verweerder in de bestreden beslissing aanvoert, niet kan afgeleid worden dat er daadwerkelijke bescherming mogelijk is voor verzoekster en haar dochters in Soedan, terwijl verzoekster zelf wel internationale objectieve rapporten aanvoert die aantonen dat effectieve bescherming illusoir is.

Verzoekster heeft meermaals aangehaald dat de meeste vrouwelijke familieleden langs de kant van haar echtgenoot besneden zijn en dat de familie van haar echtgenoot duidelijk voorstander is van vrouwenbesnijdenis. Het feit dat verzoekster nog niet met haar schoonfamilie heeft gesproken over het feit dat zij tegen vrouwenbesnijdenis gekant is, verandert hier niets aan. Verzoekster sprak met haar schoonfamilie nog niet over vrouwenbesnijdenis, omdat er in Soedan geen platform is voor een dergelijke onafhankelijkheid en zelfstandigheid tussen partners. Het strookt niet met de traditie en normenkaders dat een vrouw een taboe als vrouwenbesnijdenis of, nog erger, haar eigen genitaliën en seksualiteit met haar schoonfamilie bespreekt, hetgeen wordt bevestigd in een rapport van UNHCR. Haar enige hoop is haar schoonfamilie te kunnen overtuigen als het moment daar was. De situatie is dubbel. Het gaat over de mogelijke gevolgen van een gesprek dat twee kanten kan opgaan. Verzoekster

meent het dubbele hiervan perfect te hebben gehad. Haar inconsequente standpunten verwijten is intellectueel oneerlijk en getuigt niet van een gedegen geloofwaardigheidsonderzoek.

Onder verwijzing naar rapporten van UNHCR en het US State Department, wijst verzoekster erop dat vrouwenbesnijdenis in Soedan wijdverspreid blijft en dat 88% van de vrouwelijke Soedanese populatie besneden is. In tegenstelling tot andere Afrikaanse landen is de prevalentiegraad in Soedan niet gedaald. Verzoekster meent bijgevolg dat haar vrees objectief gegrond is en dat verweerders informatie geenszins de objectieve elementen die in onderhavig verzoekschrift naar voren worden gebracht, weerlegt. Het loutere gebrek aan een subjectieve vrees doet volgens haar niets af aan de objectieve gegrondheid van de vrees.

Verder stelt verzoekster nog dat de elementen in verweerders motivering die nog niet weerlegd werden, slechts kleinere inconsistenties betreffen. Volgens haar beschikt verweerder niet over correcte objectieve bronnen en maakt hij geen gebruik van andere beschikbare objectieve bronnen die wijzen op haar geloofwaardigheid. Zij meent dat verweerder teveel gewicht toekent aan de kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag. Verzoekster meent de feiten, die tot haar vlucht hebben geleid, aannemelijk te hebben gemaakt aangezien zij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft uiteengezet, dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens. Zij meent dat haar het voordeel van de twijfel kan én moet worden toegekend.

2.1.2. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift: de *"Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation"* van de UN High Commissioner for Refugees van mei 2009 (stuk 2), het Algemeen Ambtsbericht Soedan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2013 (stuk 3), een rapport van UNICEF over vrouwenbesnijdenis (stuk 4), een artikel in de *African Journal of Urology* van 2013 (stuk 5) en een rapport over Soedan van het US State Department van 27 februari 2014 (stuk 6).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze zij artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 13 van het EVRM geschonden acht. Deze schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg evenmin dienstig aangevoerd.

2.2.3. Artikel 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet werden met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van deze artikelen niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.4. Tevens dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Ter staving van haar derde asielaanvraag legde verzoekster volgende documenten voor: een medisch attest vanwege de Soedanese psychiater (A/S.M.H.), een arrestatiebevel op haar naam van 29 januari 2005, een bevel tot voorgeleiding op haar naam van 9 september 2007, een convocatie op haar naam van 26 november 2009, een convocatie op haar naam van 3 oktober 2010, een veroordeling bij verstek op haar naam van 6 april 2011 en foto's van haar deelname aan een protest nabij de Soedanese ambassade in Brussel (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Tevens voert zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en tijdens haar gehoor op het CGVS een vrees aan voor de besnijdenis van haar dochters (administratief dossier, stuk 12, "verklaring 37" en stuk 5, p. 14 en stuk 4Y, p. 3). In onderhavig verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij tevens vreest zelf besneden te worden.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Waar verzoekster aanvoert dat de door haar neergelegde documenten door verweerder niet aan een gedegen onderzoek onderworpen werden daar volgens haar de motivering dat corruptie in Soedan wijdverspreid is, ook in het staatsapparaat, niet afdoende is, kan zij niet gevolgd worden. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder op uitgebreide wijze motiveert waarom de door haar neergelegde documenten de eerder – in het in kracht van gewijsde gegane arrest van de Raad nummer 25.765 van 8 april 2009 – vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen herstellen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers haar gebrekkige kennis omtrent kernelementen die in de door haar neergelegde documenten voorkomen. Bovendien bevatten de documenten gebrekkige en zelfs foutieve gegevens en wordt hun authenticiteit aangetast doordat verzoekster stelt te denken dat het om originele documenten gaat, terwijl de stempels voorgedrukt zijn. Dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat corruptie in Soedan wijdverspreid is, ook in alle niveaus van het staatsapparaat, voegt zich hieraan toe. Er dient immers opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Deze motieven vinden

steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct, derhalve worden zij door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zij tevens vreest zelf een besnijdenis te moeten ondergaan ingeval van terugkeer naar Soedan, dient opgemerkt dat verzoekster deze vrees nooit aanvoerde bij haar eerste twee asielaanvragen en hier evenmin melding van maakte op de DVZ in het kader van huidige derde asielaanvraag (administratief dossier, stukken 12 en 17). Nochtans mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het aanvoeren van een vrees voor haar eigen besnijdenis tijdens haar gehoor op het CGVS in het kader van haar derde asielaanvraag is dan ook laattijdig, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan, mede in acht genomen dat verzoekster reeds een eerste asielaanvraag indiende op 31 mei 2006 en derhalve geacht wordt kennis te hebben van de asielprocedure.

Wat betreft de aangevoerde vrees voor de besnijdenis van haar dochters, merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster deze vrees evenmin aanhaalde bij het indienen van haar tweede asielaanvraag (administratief dossier, stuk 17), terwijl haar eerste dochter toen al geboren was (administratief dossier, stuk 18). Tevens dient opgemerkt dat, waar verzoekster stelt dat het gebrek aan een subjectieve vrees niets afdoet aan de objectieve gegrondheid van de vrees en dat haar verzet tegen besnijdenis een "politieke overtuiging" in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet uitmaakt en zij en haar dochters in Soedan behoren tot de sociale groep van de vrouwen, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoekster zelf.

Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor op het CGVS dat zij zelf niet besneden is en dat zij vreest dat haar dochters besneden zullen worden door haar schoonfamilie die in het dorp Foqara woont (administratief dossier, stuk 4BY, p. 12-13). Zij stelt dat haar schoonfamilie deze traditie kent en eraan vasthoudt (administratief dossier, stuk 4BY, p. 13 en 15). Nochtans zou haar schoonfamilie niet weten dat zij zelf niet besneden is (administratief dossier, stuk 4BY, p. 13), hetgeen erop wijst dat haar schoonfamilie toch niet zo'n groot belang hecht aan de besnijdenis van vrouwelijke familieleden als verzoekster tracht te doen uitschijnen. Dit klemmt des te meer daar zij in onderhavig verzoekschrift stelt: *"Verzoekende partij heeft meermaals duidelijk aangehaald dat de meeste vrouwelijke familieleden langs de kant van haar echtgenoot besneden zijn"*, hetgeen er minstens op wijst dat niet alle vrouwelijke leden van haar schoonfamilie besneden zijn. Bovendien hebben zij, noch haar echtgenoot met haar schoonfamilie gesproken over het al dan niet besnijden van hun dochters (administratief dossier, stuk 4 BY, p. 14), hetgeen redelijkerwijze kan verwacht worden daar zij meent voor deze vrees internationale bescherming te behoeven. Verzoeksters echtgenoot zou zelf afkomstig zijn uit een traditionele familie die – volgens verzoeksters verklaringen – erg vasthoudt aan de traditie van vrouwenbesnijdenis. Het is dan ook niet aannemelijk dat haar schoonfamilie nooit zou ingelicht zijn over het feit dat verzoekster zelf niet besneden is en evenmin aangesproken zou zijn over de eventuele besnijdenis van haar dochters. Waar verzoekster meent dat haar dochters in Soedan verstoten zullen worden door de samenleving indien zij niet besneden zijn (administratief dossier, stuk 4 BY, p. 15), dient opgemerkt dat deze verklaring niet te rijmen valt met het feit dat zij zelf niet besneden is, terwijl zij nergens aanhaalt omwille hiervan problemen te hebben ondervonden in Soedan. Verder heeft verzoekster geen enkele concrete aanwijzing dat haar dochters uit de samenleving zullen worden gestoten wanneer zij niet besneden worden. Dit klemmt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Soedan sinds 2008 campagnes worden gevoerd via aanplakborden en op radio en televisie, dat er Soedanese organisaties actief zijn in de strijd tegen vrouwenbesnijdenis en dat het in principe de ouders zijn die beslissen over de besnijdenis van hun dochters.

Uit de verschillende rapporten die verzoekster bijbrengt (verzoekschrift, stukken 2-6), blijkt dat de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen in Soedan hoog ligt en dat het aantal besnijdenissen niet afneemt. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat er in Soedan werk wordt gemaakt van de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen en dat verzoekster er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat haar dochters wel besneden zullen worden door haar schoonfamilie, terwijl zij zelf niet

besneden is en hierdoor zelf geen problemen ondervond binnen de Soedanese samenleving. Bovendien is deze informatie van louter algemene aard en heeft deze geen betrekking op haar persoonlijke situatie. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk een vrees voor de besnijdenis van haar dochters dient te koesteren. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing tevens het volgende stelt: *“Wat betreft uw politieke activiteiten in België, dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt. U verklaarde dat u in België reeds ging protesteren aan de Sudanese ambassade, en de Sudanese autoriteiten er omwille hiervan mogelijks van op de hoogte zijn dat u in België bent (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10 september 2013, p. 9). U legde ter staving hiervan foto's neer van protesten voor de ambassade van Sudan te Brussel – op datum van 30 juni 2012 en 5 oktober 2013, waarop u, uw echtgenoot en kinderen te zien vallen. Gevraagd wie dit protest organiseerde, verklaarde u dat het georganiseerd werd door de vzw ‘Solidariteit van Soedanezen in België’, dan wel ‘Soedanese solidariteit’, en geeft u verder aan dat deze vzw enkel om formele redenen bestaat, namelijk om toelating te kunnen verkrijgen van de politie om het protest te organiseren (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 6). U gevraagd waar deze organisatie gevestigd is, antwoordde u het niet te weten, en gaf u verder aan dat zoiets niet van belang is, daar de vzw enkel bestaat om een toelating te kunnen krijgen om te protesteren. U gevraagd of de Sudanese autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan dit protest, antwoordde u (veronderstellend) dat er zich misschien mensen van de ambassade onder de manifestanten bevonden die alles opschreven, en voegde u eraan toe dat u dat niet zeker weet (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2013, p. 7). Gevraagd of u enige reden heeft om te denken dat de Sudanese autoriteiten van uw deelname aan dit protest op de hoogte zijn, antwoordde u dat u dat niet kunt weten, en u eerst zou moeten terugkeren naar Sudan om dat te weten te komen. Gevraagd of u in België lid bent van enige Sudanese politieke partij of beweging, antwoordde u dat er in België geen activiteiten zijn van partijen (zie gehoorverslag CGVS dd. 18 december 2012, p. 5). Er dient te worden vastgesteld dat u geen enkel concreet element naar voren brengt dat er op zou wijzen dat de Sudanese autoriteiten van uw deelname aan deze protesten op de hoogte zouden zijn, noch dat u geïnviseerd zou worden door de Sudanese autoriteiten omwille van uw deelname aan deze protesten. Gegeven het feit dat de door u neergelegde documenten vanwege de Sudanese autoriteiten – ter staving van de door u geopperde vervolging door de Sudanese autoriteiten, omwille van uw politieke activiteiten te Sudan – hierboven reeds frauduleus werden bevonden - een vaststelling die ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw politiek activisme in Sudan - heeft u niet hard kunnen maken dat u bij een eventuele terugkeer naar Sudan geïnviseerd zou worden door de Sudanese autoriteiten omwille van het door u geopperde politiek activisme.”*

Dienaangaande komt verzoekster niet verder dan te stellen: *“De elementen in de motivering van tegenpartij die nog niet weerlegd werden in de voorgaande paragraaf, betreffen slechts kleinere inconsistenties. Tegenpartij beschikt niet over correcte objectieve bronnen en maakt geen gebruik van andere beschikbare objectieve bronnen die wijzen op verzoeksters geloofwaardigheid.”*, hetgeen, aangezien verzoekster op geen enkele manier *in concreto* de hiervoor vermelde motivering tracht te weerleggen en het hier niet louter “kleinere inconsistenties” betreffen, niet meer is dan een blote bewering en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Deze motivering moet dan ook als vaststaand beschouwd worden.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS